

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 356/2011-49

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Š., a. s., B., zastúpenej advokátskou kanceláriou A., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. M. Š., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 16, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 20 ods. 1, čl. 22 ods. 1, čl. 43 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Stred v trestnej veci vedenej pod sp. zn. ČVS: PPZ-42/BPK-S-2011, postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. VII/1 Gv 102/11 a jeho prípisom z 27. júna 2011, ako aj príkazom na uchovanie a vydanie počítačových údajov neznámej spisovej značky z 27. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Š., a. s., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Š., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 20 ods. 1, čl. 22 ods. 1, čl. 43 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii, odboru boja proti korupcii Stred (ďalej len „odbor boja proti korupcii“) v trestnej veci vedenej pod sp. zn. ČVS: PPZ-42/BPK-S-2011, postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „úrad špeciálnej prokuratúry“) vo veci vedenej pod sp. zn. VII/1 Gv 102/11 a jej prípisom z 27. júna 2011 (ďalej aj „namietaný prípis“) a príkazom úradu špeciálnej prokuratúry na uchovanie a vydanie počítačových údajov neznámej spisovej značky z 27. mája 2011 (ďalej aj „namietaný príkaz“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 22. októbra 2010 zamestnanci Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej len „protimonopolný úrad“) na základe poverenia vykonali v sídle sťažovateľky rozsiahlu inšpekciu a prehliadku nebytových priestorov. V rámci inšpekcie poverení zamestnanci protimonopolného úradu vyhotovili úplný záznam dát dátového nosiča osobného (ďalej len „dátový nosič“) počítača zamestnanca sťažovateľky Ing. L. G.

Sťažovateľka sa až žalobou podanou Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) 17. januára 2011 domáhala ochrany pred nezákonným zásahom protimonopolného úradu v zmysle § 250v Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). O žalobe rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Sžz 1/2011 z 5. apríla 2011 tak, že zakázal protimonopolnému úradu pokračovať v porušovaní práva sťažovateľky, teda

v úkonoch spočívajúcich v prezeraní dátového nosiča sťažovateľky skopírovaného počas inšpekcie u sťažovateľky vykonanej 22. októbra 2010 a vo zvyšku žalobu zamietol.

Dňa 18. mája 2011 si vyšetrovateľ odboru boja proti korupcii bez vedomia sťažovateľky vyžiadal od zamestnancov protimonopolného úradu vydanie dátového nosiča ako veci dôležitej pre trestné konanie; predmetný dátový nosič bol vyšetrovateľovi vydaný.

Protimonopolný úrad prípisom z 15. mája 2011 sťažovateľke okrem iného oznámil, že dátový nosič na základe predchádzajúcej výzvy vydal 18. mája 2011 vyšetrovateľovi odboru boja proti korupcii. Podaním zo 16. júna 2011 adresovaným odboru boja proti korupcii sťažovateľka podala sťažnosť „*proti uzneseniu príslušného orgánu o vydanie veci podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku*“, ktoré sa malo týkať postupu vyšetrovateľa odboru boja proti korupcii, ktorý si 18. mája 2011 v sídle protimonopolného úradu vyžiadal od Ing. J. Š., ... (ďalej len „zamestnanec protimonopolného úradu“), kompletnú kópiu dátového nosiča.

Podaním z 20. júna 2011 adresovaným Krajskej prokuratúre v Banskej Bystrici požiadala sťažovateľka o preskúmanie „*postupu policajta*“, ktorý si 18. mája 2011 v sídle protimonopolného úradu vyžiadal od zamestnanca protimonopolného úradu kompletnú kópiu dátového nosiča.

Prípisom vyšetrovateľa odboru boja proti korupcii sp. zn. ČVS: PPZ-42/BPK-S-2011 z 27. júna 2011 doručeným 7. júla 2011 malo byť po prvýkrát sťažovateľke orgánom činným v trestnom konaní oznámené, že dátový nosič bol v zmysle § 89 ods. 1 Trestného poriadku ako vec dôležitá pre trestné konanie zamestnancami protimonopolného úradu vydaný 18. mája 2011 vyšetrovateľovi odboru boja proti korupcii.

Prípisom úradu špeciálnej prokuratúry sp. zn. VII/1 Gv 102/11 z 27. júna 2011, ktorý bol právnomu zástupcovi sťažovateľky doručený 1. júla 2011, bolo sťažovateľke oznámené, že príslušný prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry preskúmal jej podanie zo 16. júna 2011 označené ako sťažnosť, ktoré vyhodnotil ako podnet podľa § 31 a nasl. zákona č. 153/2001

Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), pričom dospel k záveru, že namietaný postup vyšetrovateľa bol dôvodný a v súlade so zákonom.

Zároveň prokurátor úradu špeciálnej prokuratúry sťažovateľke prípisom z 27. júna 2011 tiež oznámil, že 27. mája 2011 vydal príkaz na uchovanie a vydanie počítačových údajov podľa § 90 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku; sťažovateľka tvrdí, že označený príkaz jej nikdy doručený nebol.

Sťažovateľka tvrdí, že postupom vyšetrovateľa odboru boja proti korupcii, ktorý si 18. mája 2011 v sídle protimonopolného úradu vyžiadal od zamestnanca protimonopolného úradu kompletnú kópiu dátového nosiča, a tiež postupom úradu špeciálnej prokuratúry vo veci vedenej sp. zn. VII/1 Gv 102/11 a jej namietaným prípisom, ako aj jej namietaným príkazom došlo k nepripustnému zásahu do jej základných práv a slobôd garantovaných ústavou.

Sťažovateľka zastáva názor, že vzhľadom na právoplatný rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžz 1/2011 z 5. apríla 2011, ktorým súd zakázal protimonopolnému úradu pokračovať v porušovaní jej práva, teda v úkonoch spočívajúcich v prezeraní dátového nosiča, a s poukazom na ustanovenie § 7 ods. 3 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov nesmel byť vyšetrovateľom odboru boja proti korupcii vyžiadaný dátový nosič od protimonopolného úradu a tento nesmie byť v trestnom konaní použitý ako dôkaz.

Sťažovateľka tiež namieta tak procesný postup vyšetrovateľa odboru boja proti korupcii, ktorý žiadal dátový nosič vydať v zmysle ustanovenia § 89 Trestného poriadku, ako aj postup prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry, ktorý vydal príkaz na uchovanie a vydanie počítačových údajov podľa § 90 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku z 27. mája 2011, ktorý navyše podľa tvrdenia sťažovateľky jej nikdy nebol doručený.

Sťažovateľka tiež tvrdí, že postupom orgánov činných v trestnom konaní, ktoré jej až 7. júla 2011, t. j. po 50 dňoch od vydania dátového nosiča protimonopolným úradom, oficiálne oznámili, že k vydaniu tohto nosiča došlo, boli spôsobené prieťahy v konaní. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazuje na § 93 ods. 2 Trestného poriadku, v zmysle ktorého osobe, ktorá vec alebo počítačové údaje vydala alebo ktorej boli vec alebo počítačové údaje odňaté, alebo od ktorej boli vec alebo počítačové údaje prevzaté, vydá orgán, ktorý úkon vykonal, ihneď písomné potvrdenie o prevzatí veci alebo počítačových údajov alebo rovnopis zápisnice. Osobu, ktorej vec alebo počítačové údaje boli zaistené, o tom písomne vyrozumie orgán, ktorý vec alebo počítačové údaje prevzal.

Sťažovateľka tiež namieta, že jej nikdy nebol doručený namietaný príkaz z 27. mája 2011 a ani jej nebolo umožnené napriek jej žiadostiam nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu sp. zn. ČVS: PPZ-42/BPK-S-2011.

Osobitne sťažovateľka poukazuje na zásah do jej súkromia, neoprávnené zhromažďovanie, zverejňovanie a iné zneužívanie údajov o jej osobe, nerešpektovanie súkromného života, obydlika a korešpondencie, porušenie práva na listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a právo na ochranu osobných údajov a zásah do vlastníckeho práva, ku ktorých malo dôjsť nezákonným získaním dátového nosiča orgánmi činnými v trestnom konaní.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že došlo k porušeniu jej základných práv podľa čl. 16, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 20 ods. 1, čl. 22 ods. 1, čl. 43 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru „*postupom Ministerstva vnútra SR – Prezídia Policajného zboru, Úrad boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Stred v konaní ČVS: PPZ-42/BPK-S-2011, postupom a rozhodnutím zo dňa 1. 7. 2011, ktorým doručil prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry SR, obchodnej spoločnosti Š. a. s. vybavenie sťažnosti zo dňa 17. 6. 2011, ktorú kvalifikoval ako podnet podľa § 31 a násl. Zákona o prokuratúre č. 1153/2001 Z. z. a príkazom na uchovanie*

a vydanie počítačových údajov podľa § 90 ods. 1 písm. a, b TP prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry SR zo dňa 27. 5. 2011. “.

Zároveň sťažovateľka žiada, aby ústavný súd zrušil namietaný príkaz z 27. mája 2011 a zakázal odboru boja proti korupcii a úradu špeciálnej prokuratúry pokračovať v porušovaní jej práv, obnovil stav pred porušením jej základných práv, prikázal vyňať záznam dátového nosiča zo spisovej dokumentácie v predmetnej trestnej veci a zároveň prikázal, aby bol záznam dátového nosiča protokolárnym spôsobom zlikvidovaný.

Sťažovateľka taktiež žiada, aby ústavný súd vydal dočasné opatrenie, ktorým zakáže odboru boja proti korupcii a úradu špeciálnej prokuratúry akokoľvek nakladať a disponovať so záznamom dátového nosiča.

Podaním z 8. augusta 2011 (doručeným 10. augusta 2011) sťažovateľka doplnila sťažnosť o listinnú dokumentáciu:

a) podanie z 20. júna 2011 označené ako „*Žiadosť o preskúmanie postupu policajta*“, adresované Krajskej prokuratúre v Banskej Bystrici,

b) podanie z 8. júla 2011 označené ako „*Žiadosť o nahliadnutie do spisu*“, adresované odboru boja proti korupcii,

c) prípis úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/1 Gv 102/11-19 z 22. júla 2011, v ktorom prokurátor sťažovateľke v reakcii na jej podanie z 20. júna 2011 adresované Krajskej prokuratúre v Banskej Bystrici oznamuje, že na jej obsahovo totožné podania zo 16. júna 2011 a z 20. júna 2011 reagoval úrad špeciálnej prokuratúry prípisom z 27. júna 2011 (prokurátor používa výrazové prostriedky „*list tunajšej prokuratúry z 27. 6. 2011*“, pozn.), „*ktorý ste podľa dokladu o doručení obdržali dňa 1. 7. 2011, ktorým bolo vybavené Vaše predmetné podanie, preto ďalšie vybavovanie danej veci v tomto štádiu konania je bezpredmetné*“,

d) podanie z 25. júla 2011 označené ako „*Opätovná žiadosť o nahliadnutie do trestného spisu*“, adresované odboru boja proti korupcii,

e) prípis vyšetrovateľa odboru boja proti korupcii sp. zn. ČVS:PPZ-42/BPK-S-2011 z 26. júla 2011, v ktorom vyšetrovateľ sťažovateľke oznámil, že nie je v zmysle § 69

Trestného poriadku osobou „*oprávnenou nazerat' do vyšetrovacieho spisu a preto Vám nemôže byť umožnené nazerat' do predmetného vyšetrovacieho spisu*“.

Sťažovateľka v podaní z 8. augusta 2011 tvrdí, že ňou predložená listinná dokumentácia zakladá v uvedenej veci právomoc ústavného súdu, keďže „*nemá inú možnosť domáhať sa nápravy protiústavného postupu a rozhodnutí OČTK v predmetnej veci, ako cestou ústavnej sťažnosti*“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie v sťažnosti označených základných práv podľa ústavy, listiny a práva podľa dohovoru postupom odboru boja proti korupcii v trestnej veci

vedenej pod sp. zn. ČVS: PPZ-42/BPK-S-2011 a tiež postupom úradu špeciálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. VII/1 Gv 102/11 a jej prípisom z 27. júna 2011, ako aj jej príkazom z 27. mája 2011.

V súvislosti s námietkami sťažovateľky ústavný súd považoval za potrebné pripomenúť, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany, a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

V nadväznosti na uvedené právne názory ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade poukázať na skutočnosť, že zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa ochrany svojich práv, okrem podania zo 16. júna 2011 adresovaného odboru boja proti korupcii a podania

z 20. júna 2011 adresovaného Krajskej prokuratúre v Banskej Bystrici nijakým iným spôsobom nedomáhala.

1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky postupom odboru boja proti korupcii v trestnej veci vedenej pod sp. zn. ČVS: PPZ-42/BPK-S-2011

Z už uvedeného vyplýva, že sťažovateľka namietala porušenie svojich práv postupom odboru boja proti korupcii v označenej trestnej veci podaniami zo 16. júna a z 20. júna 2011, pričom tieto podania sú z hľadiska svojho obsahu v zásade identické; rozdiel medzi nimi spočíva len v tom, že v prvom z nich ide o sťažnosť proti (neexistujúcemu) uzneseniu odboru boja proti korupcii a v druhom prípade ide o podnet na preskúmanie postupu vyšetrovateľa odboru boja proti korupcii v predmetnej veci.

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby (ďalej len „podávateľ podnetu“), ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o prokuratúre podnet možno podať na ktorejkoľvek prokuratúre...

Podľa § 33 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor je povinný vybaviť podnet do dvoch mesiacov od jeho podania. V odôvodnených prípadoch rozhodne o predĺžení tejto lehoty bezprostredne nadriadený prokurátor.

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné pre posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, či sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa § 35 ods. 2 zákona o prokuratúre prokurátor posudzuje podnet podľa obsahu, pričom prihliada na všetky skutočnosti, ktoré počas prešetrovania vyšli najavo.

Podľa § 35 ods. 3 zákona o prokuratúre ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

Z citovaných ustanovení zákona o prokuratúre vyplýva, že sťažovateľka bola oprávnená domáhať sa preskúmania postupu vyšetrovateľa odboru boja proti korupcii podnetom podľa § 31 ods. 1 a nasl. zákona o prokuratúre (čo aj urobila), ktorý bola oprávnená a aj povinná preskúmať príslušná prokuratúra, ktorá tak aj urobila (úrad špeciálnej prokuratúry, pozn.) a o spôsobe vybavenia podnetu sťažovateľku aj informovala svojím prípisom sp. zn. VII/1 Gv 102/11 z 27. júna 2011 [úrad špeciálnej prokuratúry namietaným prípisom v zásade reagoval na obe podania sťažovateľky (keďže tieto sú obsahovo identické); aj keď v samotnom prípise sa uvádza, že tento je reakciou na podanie sťažovateľky zo 16. júna 2011, ktoré bolo označené ako sťažnosť, pozn.].

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažnosť je v tejto časti neprípustná, a preto ju v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky postupom úradu špeciálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. VII/1 Gv 102/11 a jej prípisom z 27. júna 2011, ako aj jej príkazom z 27. mája 2011

Podľa § 6 ods. 1 písm. a) zákona o prokuratúre je nadriadený prokurátor oprávnený vydať podriadenému prokurátorovi pokyn, ako má postupovať v konaní a pri plnení úloh.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 54 ods. 2 zákona o prokuratúre).

Podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu nielen podnet v zmysle § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre, ako aj opakovaný podnet podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre poskytujú sťažovateľovi účinnú ochranu jeho práv a právom chránených záujmov (m. m. IV. ÚS 158/03, IV. ÚS 80/03, IV. ÚS 330/04, IV. ÚS 53/05, I. ÚS 186/05, II. ÚS 94/06, I. ÚS 112/06). Podnet, ako aj opakovaný podnet zakladajú povinnosť príslušného prokurátora, resp. nadriadeného prokurátora sa ním zaoberať, vybaviť ho a spôsob vybavenia oznámiť podnecovateľovi.

Ústavný súd aj v predchádzajúcich konaniach vyslovil právny názor, že vynechanie nielen podnetu, ale aj opakovaného podnetu ako právneho prostriedku nápravy v rámci sústavy orgánov prokuratúry Slovenskej republiky nemožno nahrádzať podaním sťažnosti v konaní pred ústavným súdom, pretože takto by sa obmedzovala možnosť orgánov prokuratúry vo vlastnej kompetencii nielen preveriť skutočnosti, ktoré tvrdí sťažovateľ, ale aj prijať opatrenia podľa zákona o prokuratúre, ktoré by účinne napomohli odstráneniu

procesných alebo faktických prekážok zákonného postupu (m. m. I. ÚS 186/05, IV. ÚS 53/05).

Z listinnej dokumentácie predloženej sťažovateľkou vyplýva, že na jej podanie zo 16. júna 2011 reagoval úrad špeciálnej prokuratúry namietaným prípisom sp. zn. VII/1 Gv 102/11 z 27. júna 2011, pričom vzhľadom na podobnosť obsahu tohto podania s podaním sťažovateľky z 20. júna 2011 možno označený prípis v zásade považovať za reakciu na obe podania sťažovateľky, čo prokurátor špeciálnej prokuratúry výslovne vyjadril v prípise č. k. VII/1 Gv 102/11-19 z 22. júla 2011 (tento predstavuje výslovnú reakciu prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry na podanie sťažovateľky z 20. júna 2011, pričom prokurátor sa v ňom odvoláva na predchádzajúci prípis úradu špeciálnej prokuratúry z 27. júna 2011, pozn.); proti prípisu úradu špeciálnej prokuratúry z 22. júla 2011 však sťažnosť doručená ústavnému súdu nesmeruje.

Z už uvedeného teda zjavne vyplýva, že vo vzťahu k postupu úradu špeciálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. VII/1 Gv 102/11 a jej prípisu z 27. júna 2011 sťažovateľka nevyužila žiadne ďalšie právne prostriedky nápravy (opakovaný podnet, príp. ďalší opakovaný podnet), ktoré jej zákon o prokuratúre umožňuje, keďže sa nedomáhala preskúmania postupu prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry v označenej veci nadriadeným prokurátorom.

Aj keby sťažovateľka tvrdila, že jej podanie z 20. júna 2011 treba považovať za opakovaný podnet (v zmysle § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre), príp. ďalší opakovaný podnet (v zmysle § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), a že teda vybavenie jej podnetu z 20. júna 2011 prípisom úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/1 Gv 102/11-19 z 22. júla 2011 je nezákonné, tak by sťažnosť bola v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde prípustná len za predpokladu, ak by v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu sťažovateľka namietala porušenie svojich ústavou garantovaných práv aj označeným prípisom úradu špeciálnej prokuratúry z 22. júla 2011, čo však neurobila. V podaní z 8. augusta 2011, prostredníctvom ktorého ústavnému súdu predložila tento prípis, totiž

nerozšírila požadovaný petit aj o námietku porušenia jej práv prípisom úradu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/1 Gv 102/11-19 z 22. júla 2011.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka postup úradu špeciálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. VII/1 Gv 102/11 a jej prípis z 27. júna 2011 nenapadla právnymi prostriedkami nápravy, ktoré jej zákon o prokuratúre dáva k dispozícii; t. j. opakovaný podnet, príp. ďalší opakovaný podnet.

Uvedené právne prostriedky nápravy umožňovali, resp. umožňujú sťažovateľke dosiahnuť účinnú nápravu v jej veci vzhľadom na právomoc nadriadeného prokurátora záväzným pokynom nariadiť prijatie efektívnych opatrení, a to aj napriek doterajšiemu postupu úradu špeciálnej prokuratúry, ak by na základe opakovaného podnetu, príp. ďalšieho opakovaného podnetu sťažovateľky dospel k záveru, že označený postup, resp. príkaz úradu špeciálnej prokuratúry z 27. júna 2011, ako aj jeho príkaz z 27. mája 2011 bol v rozpore so zákonom.

Použitie označených právnych prostriedkov nápravy je v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom (napr. I. ÚS 256/05).

Sťažovateľka v súvislosti s požiadavkou vyčerpania všetkých dostupných prostriedkov nápravy v sťažnosti pre prípad, ak by ústavný súd dospel k záveru, že nevyčerpala všetky právne prostriedky nápravy, navrhla, aby ústavný súd postupoval v zmysle § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde (správne malo byť uvedené ustanovenie § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pozn.), podľa ktorého „ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa“, a aby v tejto súvislosti zohľadnil, že sťažovateľke bolo orgánmi činnými v trestnom konaní odmietnuté právo nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu, a tiež skutočnosť, že namietaný príkaz úradu špeciálnej prokuratúry jej nikdy nebol doručený.

V súvislosti s uvedeným návrhom (požiadavkou) sťažovateľky ústavný súd zdôrazňuje, že postup podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde prichádza do úvahy vtedy, ak sťažovateľ v posudzovanom prípade právne prostriedky nápravy, ktoré mu zákon účinne poskytuje nevyčerpal (nevyužil) a už ich vyčerpať ani nemôže, vzhľadom na to, že mu zákonom ustanovená lehota na ich podanie už uplynula. V danom prípade má ale sťažovateľka stále k dispozícii účinné prostriedky ochrany svojich práv podľa zákona o prokuratúre, a preto ústavný súd v jej prípade dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na jeho postup v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní aj v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa s ďalšími návrhmi sťažovateľky (napr. návrhom na vydanie dočasného opatrenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011